

HỒI 616

Tín Tâm Ngụy Cơ

Liều Nam dẫn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vào trong Hoàng Quán quảng trường, đến chỗ người ngựa đang tập trung, một cấm vệ quân đến nghênh đón.

Liêu Nam giới thiệu hai người với hấn xong, nói: "Vị này là ngự kỵ trưởng Trình Mạc đại nhân, phụ trách tổ chức và sự vụ của trường đấu."

Hấn nói xong liền từ biệt đi ngay.

Trình Mạc nhìn một lượt hai người, cười nói: "Nghe nói cầu kỹ của hai vị lừng danh Thái Hành, từng đánh bại bốn tay mã cầu nổi tiếng của Thổ Phồn."

Hấn thấp giọng nói tiếp: "Bốn tên mã cầu Thổ Phồn đó ở đây chưa từng thất bại, lần đó thủ bại dưới tay hai vị, phải ôm hận quay về nước. Vì vậy Hoàng thượng nghe nói hai vị đến Trường An, lập tức cho người mời hai vị nhập cung thi đấu biểu diễn."

Hai gã nghe xong dựng tóc gáy, cao thủ trong Đường cung nhiều như mây, Lý Uyên bản thân là nhất phiệt chi chủ, lại say mê mã cầu, cầu kỹ của lão cũng khá, từng thi đấu mã cầu rất nhiều trận. Suy ra rằng, chơi mã cầu không chỉ đơn giản dựa vào võ công mà còn phải hiểu cầu kỹ. Một lời của Trình Mạc lập tức làm lay động sự tự tin vốn vô cùng vững chắc của bọn họ.

Trình Mạc thân thiện nói: "Chơi cầu trong Hoàng cung có những quy luật sau đây: có người chuyên trách xướng trù, được một cầu thì xướng một trù, lại thêm một cò, mất một cầu thì nhổ một cò, căn cứ vào cò đỏ để ghi điểm. Nên nhớ, nếu Hoàng thượng ghi cầu, tất cả các vị phải lập tức dừng thi đấu và tung hô vạn tuế, người khác ghi cầu thì hô 'hảo' là được rồi. Ghi được ba cầu thì thắng một bàn, thắng ba bàn thành một trận, lúc đó nên xem tâm ý của Hoàng thượng, hoặc nghỉ giải lao một lúc, hoặc thậm chí có thể vào điện uống rượu."

Đến lúc đó hai người mới hiểu tác dụng của mấy lá cò đỏ bên ngoài sân.

Trình Mạc chỉ gần trăm khúc côn chơi mã cầu cắm trên giá gỗ nói: “Chỗ này đều là thượng đẳng cục tượng, chuyên dành cho khách đến chơi mã cầu sử dụng, hai vị có thể tùy ý lựa chọn. Hà, Chắc hai vị chưa từng nghĩ có lúc chơi cầu trong cung đâu nhỉ? Do vậy chắc không mang theo cục tượng của mình theo, hai vị cũng tùy ý lựa chọn ngựa, sau khi lựa chọn xong ta sẽ đưa hai vị đến sân thi đấu.”

Khấu Trọng mất kiên nhẫn, nói: “Hôm nay chúng ta thi đấu cho bên nào?”

Trình Mạc cười nói: “Lần này đội đấu với Hoàng thượng là đội Vương thất đến từ Ba Tư, người thi đấu đã được chọn lựa rồi. Hai vị ở ngoài chuẩn bị, sau khi hiệp một kết thúc hai người hãy xuống sân biểu diễn thị phạm, Tề Vương phủ sẽ phái ra hai người cầu kỹ tốt nhất thi tài cùng hai vị. Giờ hai người có thể bắt đầu chọn lựa, ta đi giải quyết chút chuyện sẽ quay lại đưa hai người đến sân.”

Trình Mạc đi chỗ khác rồi, hai người đi đến giá để cục tượng cạnh đó, Khấu Trọng cười khổ nói: “Tim ta giờ đang đập loạn lên đây, phải làm sao bây giờ? Xem chừng người xem trận đấu này không đến một nghìn thì cũng vài trăm người, hai kẻ non nớt như chúng ta phải làm trò thị phạm chết tiệt đó trước hàng trăm hàng ngàn con mắt, chẳng khác nào phải chịu cực hình.”

Từ Tử Lăng lấy từ giá một cục tượng, cầm thử trên tay nói: “Rất cứng rắn.”

Khấu Trọng nghe thấy thế cũng lấy lên một chiếc, đoạn cuối cục tượng có hình bán nguyệt, bên trên khắc hoa văn rất đẹp, than: “Cái thứ chết tiệt này đối với ta còn khó sử dụng hơn dùng Tinh Trung Nguyệt.”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Tiểu tử ngươi lại mất lòng tin rồi! Đây chính là sự khác biệt giữa bậc đại sư và cao thủ bình thường. Một cao thủ bình thường chỉ chuyên về một loại binh khí, nếu phải dùng binh khí khác thì chân tay luống cuống, phong độ kém so với lúc thường, lại thêm kỹ thuật có hạn, thi đấu tất nhiên là không thể bằng những mã cầu cao thủ. Bậc đại sư lại có bản lĩnh ‘Điểm Thạch Thành Kim’, thì Tinh Trung Nguyệt hay mã cầu côn khi cầm trên tay đều có thể phát huy tối đa, lại thêm người ngựa như một, ngay cả người phát mình ra mã cầu cũng chỉ có thể hít bụi gót ngựa của chúng ta mà thôi. Đã hiểu chưa?”

Khấu Trọng tinh thần chấn động, nói: “Từ tiểu tử ngươi dạy rất phải, ta đột nhiên đã trở thành đại sư mã cầu rồi. Nào, ta sẽ chọn lấy một chiếc vừa tay!”

Khấu Trọng ở trên lưng ngựa nhận lấy mã cầu từ tay Trình Mạc, cầm lên tay thấy nhẹ bồng, nhỏ hơn nắm tay, rộng ruột, sơn màu đỏ lại thêm dải lụa màu, có thể hình dung ra

cảnh xúc động khi trên sân đấu bị cú trượng đâm trúng. Trong lòng bất giác kêu khổ, trò mã cầu này quả thật không dễ thao túng chút nào.

Gã ném qua Từ Tử Lăng, Từ Tử Lăng nhận lấy xong cũng lộ vẻ lo sợ, đủ biết cũng có cảm giác giống Khấu Trọng.

Trình Mạc nói: "Nhân lúc quan khách chưa đến, hai vị hãy đánh thử vài quả để quen sân đi."

Khấu Trọng nào dám bày trò hề, trong lòng nghĩ thật là kẻ lơ mơ gặp tay chuyên nghiệp, chỉ đánh cầu thôi chỗ nào cũng lộ ra điểm thua kém, tốt hơn là nên xem Lý Uyên đánh một lượt đã. Vội vàng đáp: "Hoàng thượng vẫn chưa khai cuộc, nào đã đến lượt chúng ta. Chúng ta đi đi lại lại xem xét là được rồi."

Từ Tử Lăng hiểu ý của Khấu Trọng, ném mã cầu trả lại cho Trình Mạc, không đợi hắn nói gì bèn phi ngựa vào trong sân, đám cấm vệ quân trên sân liền lộ vẻ chú ý.

Từ Tử Lăng cố ý khoe khoang, nhập vào đám ngựa trên sân, tăng tốc phi ngựa dọc theo sân đấu, sau đó cho ngựa nhảy vọt lên, vượt qua một khoảng không rộng gần hai trượng, khi ngựa tiếp đất, nửa người của hắn cúi xuống, vung cú trượng theo "Độc Môn Thủ Phá", quét ngang mặt đất, tiếng gió vô cùng dũng mãnh.

Đám cấm vệ quân trước giờ chưa được nhìn thấy mã thuật như vậy, nhất loạt reo hò.

Khấu Trọng đuổi theo phía sau lúc này càng tăng lòng tự tin, cũng phi ngựa phóng lên cao, hai con ngựa sắp chạm nhau lập tức tách ra, phi như bay về hai góc sân. Vừa đến vạch phân cách, Cả hai con ngựa thân hình dựng đứng trên không, đầu ngẩng cao hí một hồi dài, thân hình quay tròn trên hai chân sau tiếp đất, đến khi hướng mặt về phía trung tâm sân đấu, chân trước mới tiếp đất, phóng về phía trung tâm sân như hai mũi tên.

Trên lưng ngựa, hai người cũng không ngồi yên, cây mã côn trên tay linh hoạt, lúc cúi xuống lúc ngược lên, lúc làm động tác uốn nghiêng người, giở đủ các ngón nghề, làm cho đám cầu thủ trên sân kinh hãi nể sợ, cấm vệ quân trên sân xem đến mê mẩn, tiếng hò reo như sấm dậy, vang mãi không dứt.

Đó là chiến lược chơi mã cầu mà hai người sớm đã hoạch định từ trước, đó chính là "thập thành mã thuật, tam thành công phu." "Nhân mã như nhất" vốn là do Bạt Phong Hàn sáng tạo ra, không sợ giống ai cả. Cho dù ngựa có biểu hiện xuất sắc thế nào đi chăng nữa, người khác cũng không bao giờ nghi ngờ đến chuyện võ công.

Bọn họ phi ngựa từ bên này sang bên kia sân khấu, không phải biểu diễn mã thuật, mà chính là tìm cách nắm vững cục trượng.

Hai người xuống ngựa ở một góc sân, đám cấm vệ quân tranh nhau đến đón chờ.

Trình Mạc vừa vỗ tay vừa nói: "Thái huynh, Khuông huynh, mời đến đây."

Hai người nghe thấy bèn quay nhìn, thấy Trình Mạc và hơn mười ngự vệ đang vây quanh một vị Thái giám, thái độ của Trình Mạc với người này rất cung kính, cho thấy trong cung vị trí của người này không tầm thường.

Viên thái giám này thân hình trung bình, tuổi độ ngũ tuần lục tuần, dung mạo không có gì đặc biệt nhưng ăn vận rất tinh tế, đầu đội một chiếc mũ màu đen có hoa văn màu vàng, người mặc một chiếc áo tay rộng màu đỏ, hai bên có hoa văn màu xanh biếc, lưng thắt một chiếc thắt lưng da nạm ngọc, quần trắng, chân đi đôi giày như ý hai màu đen trắng xen kẽ, tạo một cảm giác rất chỉnh tề, sạch sẽ, toàn thân không vẩn đục chút bụi trần.

Hai gã vội tiến lên trước thi lễ cúi chào, trong lòng chợt sinh cảm giác cảnh giác, cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Với võ công của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng thâm kinh hải, đủ thấy người này đã đạt đến cảnh giới có thể thăm dò người khác từ xa, võ công có thể còn hơn cả Lý Uyên, vội vàng thu giấu chân khí.

Bọn họ cùng lúc nghĩ đến một người.

Quả nhiên Trình Mạc cung kính nói: "Vị này là đại tổng quản Vi công công, tất cả mọi việc của Hoàng thượng đều do ngài sắp đặt."

Hai người thầm lo sợ trong lòng, tự bảo mình: "Chẳng trách Hầu Hi Bạch e dè hẩn như vậy, quả thật rất có bản lĩnh. Trong Hoàng cung ngoại hồ tàng long, những cao thủ ở bên Hoàng thượng nhiều năm như Vi công công bề ngoài tuy không nhiều bằng giang hồ, nhưng thực ra không hề thua kém bất kỳ một môn phái nào, bất giác đặc biệt chú ý đến hẩn."

Đôi mắt của Vi công công dường như không để tâm đến bất kỳ thứ gì, âm thầm vô quang, dù nhìn thứ gì cũng không hề có một chút biến chuyển, tựa như không động lòng với tất cả mọi vật trên thế gian. Lại dường như không phải mắt của người sống, chỉ như dùng để lấp đầy hai hốc mắt mà thôi. Tuy nhiên nhãn lực của hẩn cao minh chẳng kém gì Từ Tử Lăng và Khấu Trọng, đặc biệt ở chỗ không thể dò được nông sâu từ trong đôi mắt thần bí của hẩn,

tĩnh lạnh không thay đổi, đây có lẽ là căn bản của một loại công pháp đặc biệt nào đó, có thể làm cho đôi mắt hoàn toàn liễm tàng bất lộ, đạt đến cảnh giới chân nhân bất lộ tướng.

Vi công công đưa mắt về phía bọn họ, nhìn mà như không hề nhìn, nhếch miệng cười lạnh: "Ky kỹ của hai người quả thật phi thường, khiến người khác được mở rộng tầm mắt, lát nữa chỉ cần hết mình thi đấu biểu diễn, Hoàng thượng nhất định sẽ trọng thưởng."

Hắn nói bốn câu, giọng điệu khác biệt hoàn toàn với ánh mắt, biến hóa đa đoan, âm bổng âm trầm, thanh hơi đều rất tốt, lúc lại chậm hần lại, lúc ngắt nghỉ lúc nói liền tiếp, âm dương quái khí phát ra từ giọng nói đó khiến người ta nghe một lần khó mà quên.

Khấu Trọng cúi mình đáp: "Hai huynh đệ chúng ta nhất định phải cố gắng hết sức, mong Vi công công chỉ giáo thêm."

Trình Mạc cười nói: "Vi công công trước nay rất ít khi nói chuyện với người ngoài cung, đối với hai người là đối xử đặc biệt đó."

Vi công công nở nụ cười khó hiểu, lãnh đạm nói: "Ta là kẻ hạ nhân, chỉ là giúp Hoàng thượng ưu ái bậc nhân tài, lát nữa Hoàng thượng chúng kiến mã ky kinh người của hai người nhất định sẽ rất vui mừng. Để coi hai người có nắm được cơ hội này hay không."

Nói xong đôi mắt hơi tròng lên, ánh mắt chợt lóe lên, hướng về phía Hoàng thành, bình tĩnh nói: "Đội tân khách đầu tiên đến rồi!"

Hai người quay đầu nhìn, đập vào mắt là Lý Mật và Vương Bá Dương, đi theo một vị tiểu quan vào Hoành Quán quảng trường, trong lòng cùng lúc dấy lên cảm giác rất kỳ lạ.

Căn cứ vào ánh mắt tỏ vẻ bất bình thường của Vi công công, có thể thấy rằng trong lòng hắn rất rõ Lý Mật đến đây là vì chuyện gì, từ đó có thể khẳng định quả thật Lý Uyên có ý định giết Lý Mật.

Không có sự đồng ý của Lý Uyên, Lý Mật sao có thể bước chân vào sân đấu.

Vi công công tỏ vẻ kiêu ngạo, không còn hứng thú nói chuyện với hai người, lệnh cho Trình Mạc mang hai người qua một bên đợi. Tiếp sau Lý Mật, khách quan lần lượt vào sân.

Một thoáng sau trên khán đài hai phía đông tây đã không còn chỗ trống, rộn rã khắp sân, không khí tập nập.

Cho đến lúc đó, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng mới bắt đầu hiểu ra tại sao Lý Uyên gọi bọn họ vào cung thi đấu. Bởi vì tầng lớp quý tộc tại Trường An cần một kích thích mới, và bọn họ - hai kẻ từ nơi khác đến - rất thích hợp cho việc đó. Có điều bọn họ có thể xuống sân

thi đấu biểu diễn hay không, phải tùy vào cách nhìn của Vi công công, hấn cổ vũ bọn họ thi đấu hết sức mình, chính là bởi vì nếu bọn họ thi đấu không xuất sắc thì Lý Uyên sẽ mất mặt, Vi công công thế nào cũng bị trách phạt.

Trên cả hai khán đài đông tây có khoảng gần nghìn người, những trọng thần quan thân của Trường An mang theo vợ con tới xem, có cả hoàng thân quốc thích và đám phi tần giao tình thân thiết của Lý Uyên, tiếng cười tiếng nói ồn ào, huyền não, não nhiệt chẳng kém dạ yến cuối năm, khác nhau chỉ là một cái thì diễn ra vào ban ngày, một cái lại vào ban đêm.

Các quý phụ, nữ quan đa phần xinh đẹp hoạt bát trong các bộ hồ phục thịnh hành với nhiều kiểu khác nhau.

Trong số khách mời, người bọn họ biết không ít, ngoài Lý Mật và Vương Bá Dương, toàn thể Sa gia cũng đến. Có thể thấy bọn họ gia nhập sinh hoạt xã giao ở Trường An khá thành công, những người khác bọn họ cũng quen biết như: Hồ Phật, Hồ Tiểu Tiên, Trì Sanh Xuân, Tiết Vạn Triệt, Phùng Lập Bản, Thường Hà, Phong Đức Di, Nhĩ Văn Hoán, Kiều Công Sơn, Bốc Kiệt ở Hung Xương Long, Quan Trung kiểm phái Ủy chủ Khâu Văn Thịnh, vợ chồng Lý Tịnh, Bùi Tịch, Lưu Văn Tĩnh, Tiêu Vũ, Độc Cô Phong, Vũ Văn Sĩ đều tham gia, đông đúc nhộn nhịp trên sân, nhất thời đếm không xuể.

Giáp trụ sáng chói, Ngự Lâm quân cầm giáo xếp hàng châu ở chung quanh trường đấu. Từ Thừa Thiên môn đến sân đấu trải một tấm thảm dạ đỏ dài đến vài trăm bước. Cẩm Vệ quân đứng gác hai hàng dọc hai bên tấm thảm, tạo thành ngự đạo xuất cung của Lý Uyên, thể hiện uy thế của Đại Đường cũng như của Lý Uyên.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở chỗ đám ngựa tại một góc sân, cũng may Trình Mạc để ý đến bọn họ, sai người mang ghế hai chiếc ghế, để bọn họ không phải đứng không.

Lúc đó, Thương Tú Tuần cùng với đại tổng quản Thương Chấn, đại chấp sự Lương Trì, Lạc Phương và Lê Đại Hành, những người bạn tốt của bọn họ, đi vào sân. Nàng được Vi công công đích thân đón tiếp, mặc dù trong trang phục nam nhân, nhưng vẫn không che giấu được nhan sắc của nàng, phút chốc thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Khấu Trọng than: "Mỹ nhân Trường chủ đến cũng không ích gì, Trầm mỹ nhân vốn không có cơ hội tham gia, Trương Tiệp dư rốt cuộc đã lấy cớ gì mà không cho nàng tham dự chuyện lớn trong cung này, xét về lý thì với tài trí của Trầm mỹ nhân, phải thấy không thỏa đáng."

Từ Tử Lăng nói: “Vẫn chưa thấy bóng Trương Tiếp dư đâu cả, đợi nàng ta đến hãy nói! Ta cũng không lo lắng lắm, cùng lắm thì theo chân Lý Mật, ngăn không cho Độc Cô gia hại mỹ nhân quân sư.”

Khấu Trọng trầm ngâm một hồi, bức xúc nói: “Đây chính là tư vị của việc làm nô tài, ở một góc đợi chờ, một lát nữa lại còn phải diễn trò hề cho bọn họ nữa. Có điều trong cái không may lại có cái may, ít nhất chúng ta cũng có thể xem trước bọn họ một lượt, học trộm bọn họ, nếu mới bắt đầu mà đã bắt chúng ta ra sân thi đấu, chắc làm bọn họ cười một trận vỡ bụng mất, chắc còn tưởng chúng ta diễn hề chứ! Hà, lão bằng hữu của chúng ta đến rồi kìa!”

Nhạc cổ vũ vang lên, tấu khởi khúc Hồ Nhạc hoan nghênh quan khách từ quan ngoại đến.

Một hàng độ hơn ba chục người khách Ba Tư theo Thường Hà và Ôn Ngạn Bác từ phía Hoàng thành cuối ngựa đi vào Hoành Quán quảng trường. Trong số những người Ba Tư đó chỉ có sáu người mặc đồ chơi mã cầu, nhẹ nhàng và thuận tiện, những người khác có lẽ là quan chức ngoại giao và thương nhân Ba Tư, có thể thấy việc chơi mã cầu chỉ là một phương pháp ngoại giao giữa hai nước.

Vi công công và Trình Mạc tiến lên nghênh đón, đưa bọn họ đến chỗ ngồi còn trống phía trước trên khán đài.

Khấu Trọng nói: “Lão bằng hữu Văn Soái của chúng ta nhất định là một cao thủ mã cầu, nói không chừng chơi mã cầu là do lão phát minh ra, lần đó lão làm khách ở Thổ Phồn mà.”

Từ Tử Lăng cười nói: “Cái miệng ngươi lại ăn mắm ăn muối rồi.”

Khấu Trọng cười khổ: “Không nói lung tung thì biết nói gì? Nhìn thấy đám cao thủ Ba Tư mới đến, ai ai cũng tinh thần phấn chấn, cầu còn treo bên mình ngựa đều như thần binh lợi khí, ta thật sự sợ mất mặt.”

Từ Tử Lăng nói: “Chúng ta về cầu kỹ thì là con chim non, nếu ngươi còn khiếp hải như thế, chỉ bằng tranh thủ tìm cách nói với Vi công công chúng ta đều bị đau bụng, có thể tránh được chuyện trước mắt đó.”

Khấu Trọng cười ha hả: “Ta mà khiếp nhược à? Mẹ kiếp, lát nữa chúng ta thử dùng Trường Sinh khí từ xa điều khiển mã cầu, xem nó khéo léo thế nào. Cho dù nó khó điều khiển thế nào đi chăng nữa thì cũng phải theo ý của chúng ta. Trường Sinh khí của bọn ta dù sao

cũng là độc nhất vô nhị trong thiên hạ, đảm bảo không ai có thể phát hiện ra, mà còn cho rằng cầu kỳ của chúng ta xuất sắc, xuất sắc đến mức có thể khiến cho cầu quay vòng vòng! Ha ha!”

Từ Tử Lăng gật đầu: “Cầu này còn nghe được một chút.”

Khấu Trọng cao hứng tiếp: “Ta nhớ có nghe ai nói, giang hồ đồn đại nếu Từ Tử Lăng và Khấu Trọng liên thủ, thiên hạ sẽ không có đối thủ. Tuy hai thắng một không lấy gì làm hay, nhưng nếu trong sân đấu thì được coi là tinh thần đồng đội! Ôi, chúng ta sẽ khiến Thái Hành Song Kiệt trở thành đôi mã cầu thủ đệ nhất thiên hạ, thật không biết là họa hay phúc nữa.”

Từ Tử Lăng nói: “Đám lộn xộn này phải đợi người thu xếp thôi, cũng may bên ngoài quan ải là địa bàn của Lý Thế Dân, cứ để hắn nói chuyện với thủ lĩnh của phái Thái Hành, chưa đến lượt hắn lại không chịu ngoan ngoãn hợp tác đâu.”

Khấu Trọng vẫn muốn nói thêm, đột nhiên trống con, trống đồng, trống cái nhất loạt vang lên dậy đất, tiếp đó tiếng đàn tỳ bà, sáo, thanh la, tiêu hòa chung dậy trời.

Tất cả mọi người ở hai bên khán đài đồng tạy đều nhất loạt đứng dậy, nghênh đón đoàn người từ Thái Cực cung qua Thừa Thiên môn đi ra.

Mười sáu cấm vệ quân cưỡi ngựa đi đầu, Lý Uyên toàn thân mặc trang phục chơi mã cầu, bên lưng ngựa treo một cây cúc trượng vô cùng tinh xảo, đẹp đẽ, cưỡi ngựa vào sân.

Đi sau ngựa của Lý Uyên là Lý Nguyên Cát, Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên, tất cả đều mặc trang phục chơi mã cầu, đi giày cao cổ, tư thế sẵn sàng thi đấu.

Tiếp theo là ba vị ái phi mà Lý Uyên sủng ái nhất, cũng mặc trang phục mã cầu, Doãn Đức phi lạnh lùng kiêu diễm, Trương Tiếp dư thanh tú và Đồng Thục Ni kiêu my, ba nàng mỗi người một vẻ, khiến cho sân đấu càng thêm xuân sắc.

Khấu Trọng nói khế bên tai Từ Tử Lăng: “Thì ra là đội Lý phiệt đấu với đội Ba Tư, chẳng trách không có chỗ cho chúng ta.”

Từ Tử Lăng trầm giọng nói: “Quân sư Trầm mỹ nhân đến rồi.”

Khấu Trọng nhìn về phía sau tam phi, quả nhiên trông thấy Trầm Lạc Nhạn đi cùng Vũ Văn Thương, Độc Cô Phượng, Vu Sở Hồng trong đám phi tần đi sau, ngay phía trước nàng là Lý Tú Ninh.

Từ Tử Lăng nói: “Chiều này càng tuyệt, Thương Trường chủ căn bản không có cơ hội nói chuyện riêng với nàng.”

Trong tiếng hoan hô vang dậy, Lý Uyên đang oai vệ tiến vào sân.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>